

[Kai Moltke.]

at deltage i nogen ny oprustningsbølge. Lad mig foreløbig nøjes med at håbe på, at dette standpunkt holder, når man til sin tid forhandler videre om Danmarks militære forpligtelser i den kommende militære ordning.

Det næste punkt, som fangede min interesse, var den så at sige generelle stillingtagen til u-landene, og jeg konstaterede med glæde her, at socialdemokratiets ordfører kom med den formulering, at u-landene selv må vælge deres fremtid uden indblanding fra anden side. Det tror jeg er et såre godt og såre sundt princip.

Det giver mig endvidere den fordel, at jeg her på dette punkt kan fortsætte, hvor jeg på grund af tidnød var nødt til at slippe tidligere i dag. Det var ingen tilfældighed, at jeg rejste spørgsmålet om seks forskellige forholdsregler, som forhindrer et land som Cuba i at vælge sin egen fremtid. Hvorfor valgte jeg netop dette tidspunkt til det, og hvorfor gjorde jeg det netop nu? Det gjorde jeg, fordi det samme tider er klogt at se visse ting i et perspektiv. For ca. 2 år siden udtrykte en nu aktualiseret amerikansk statsmand, den nuværende præsident Nixon, i Saturday Evening Post en ret truende doktrin, hvor han fortæller om de valg, som John Kennedy deltog i i 1960, og hvor han erklærede: jeg skulle have fremholdt for præsident Eisenhower, at invasionen burde finde sted inden min tiltrædelse af magten, og jeg er sikker på, at det var blevet sådan. Se, når en præsident indtager så principielt modsatte synspunkter af dem, som socialdemokratiets ordfører her fremførte, når han er blevet valgt, kan det måske give anledning til en vis bekymring med hensyn til invasionspolitik og interventionspolitik, i særdeleshed hvor det gælder Latinamerika. Derfor ønsker jeg netop denne Nixons trosbekendelse indført ved denne lejlighed i Folketingstidende. Fremtiden må jo vise, om det fortsat er kursen, eller om der kan blive mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over de 99, som ikke har frelse behov. Lad os håbe det sidste; jeg tror også, udenrigsministeren håber det.

Men det var som sagt baggrunden for, at jeg gerne med hensyn til u-landene 100 pct. vil støtte den formulering, som her blev

givet af socialdemokratiets ordfører, og gøre det af et ærligt hjerte.

Det tredje punkt i den socialdemokratiske ordførers tale var den rigtige påpegnings af, at man ikke skulle opgive arbejdet for en afspænding i Europa, selv ikke under de nuværende tågede forhold, at man burde genoptage de kontakter, som man skulle have haft. Jeg må indrømme, at hr. J. O. Krag's regering ikke alene udfoldede store bestræbelser, men nu og da opnåede temmelig gode resultater. På den baggrund mener jeg, at socialdemokratiets ordfører har ret til at sige til sine efterfølgere: gæk hen og gør ligeså.

Men hertil kom yderligere noget positivt, hvor man snakkede om forberedelse af sikkerhedskonferencen og ikke mente, at det skulle vare for længe, før der blev taget et initiativ. Her kom socialdemokratiets ordfører med en meget vigtig erklæring: vesten kan ikke ignorere de faktisk eksisterende grænser. Det er ganske klart. Så længe vi har den nuværende oprustning, så længe vi har atomkapløbet, så længe vi har hele denne spæde balance, som hviler på ligevægten i våben, er der ingen mulighed for at flytte nogen som helst grænser, og der kan ikke skaffes sikkerhed ved at flytte nogen som helst grænser. Det følger af sig selv som amen i kirken. Derfor er jeg glad for, at den socialdemokratiske ordfører netop så stærkt understregede på dette punkt, at vesten ikke kan ignorere de faktisk eksisterende grænser, for det er her, vi har udgangspunktet.

Hvad betyder det at stadfæste de eksisterende grænser i Europa? Det betyder formel ophævelse af Münchentraktaten af 1938, som sikrer grænsen mellem Vesttyskland og Tjsekoslovakiet. Det betyder praktisk anerkendelse af Oder-Neisse grænsen, for det er en af de ting, det drejer sig om i dag, og som jeg desværre altså savner i det socialdemokratiske forslag til folketingsbeslutning. Endvidere må man, hvis de faktisk eksisterende grænser skal opretholdes, på den ene eller den anden måde anerkende DDR som eksisterende stat. Det forekommer mig, at dette er halvheder: DDR er en stat, som vi kan afskaffe kontrolrådspasordningen for, DDR er en stat, som vi kan have stort udbytte af at handle med, men drage konsekvenserne